

man har sat Grænsen just ved det fyldte 22de Aar, er en Sag for sig; hvis man f. Eks. tænker sig, at Danske, der rejser til Amerika, gifter sig der og faar Børn i Amerika, vil Resultatet af Lovforslaget altsaa blive, at disse Børn mister deres danske Indfødsret, hvis de ikke inden deres fyldte 22de Aar tager Bopæl i Danmark. Man kan naturligvis tvistes om, hvorvidt Grænsen, det 22de Aar, er den rigtige Grænse eller ikke, men i Princippet maa Bestemmelsen utvivlsomt tiltrædes, og skulde der være Tilfælde, hvor den maa siges at virke mindre hensigtsmæssig, vil man jo altid ved de aarlige Indfødsretslove kunne hjælpe derpaa.

I Virkeligheden er paa dette Hovedpunkt Lovforslaget Udtryk for en Tilbagevenden til de Principper, der laa til Grund for Indføds-Retten af 15. Januar 1776, der hvilede paa det saakaldte Territorial-princip, altsaa lagde afgørende Vægt paa Stedet, Territoriet, hvor den paagældende var født, saaledes som det jo ogsaa rent sprogligt ligger i Begrebet Indfødsret: at man er født i selve Landet, og i Virkeligheden er Lovforslaget paa det andet Hovedpunkt, hvor det ændrer den gældende Indfødsretslovgivning, ogsaa Udtryk for en delvis Tilbagevenden til Principperne i Indføds-Retten af 15. Januar 1776, idet denne, som det allerede er berørt af en af de foregaaende Talere, ikke kendte nogen afledet Erhvervelse af dansk Indfødsret; efter Indføds-Retten af 15. Januar 1776 havde Ægteskab ingen Virkning i statsborgerlig Henseende, og det er, som det ogsaa allerede er berørt, ganske interessant at se, at i det Andragende, der af Danske Kvinders Nationalraad, Danske Kvinders Fredskæde og Dansk Kvinde-samfund er indgivet til Regeringen, og som er optrykt som Bilag 2 i Landstingsudvalgets Betænkning, ansøger man nu om, at Ægteskabet netop maa blive behandlet saaledes, at det ingen Virkning har i statsborgerlig Henseende. Og jeg maa for mit Vedkommende finde, at det Princip, der her er udtrykt fra Kvindeorganisationernes Side, fuldt ud kan tiltrædes. Der er i Andragendet nærmere gjort Rede for, at en Gennemførelse af et saadant Princip, navnlig under Krigen, vilde have haft overordentlig stor Betydning for mange Kvinders Skæbne, og der er endvidere gjort Rede for, at man i Nordamerikas Forenede Stater ved en Lov af 1922 har gennemført dette Princip. Imidlertid maa det siges, at det foreliggende Lovforslag kun i yderst begrænset Omfang gennemfører det Princip, der er

udtrykt i de tre Kvindeorganisationers Andragende. Det, der i saa Henseende sker ifølge Lovforslaget, er, som jeg før berørte, at man ophæver Bestemmelsen i § 6 i Loven af 19. Marts 1898, hvorefter en dansk Kvinde, der gifter sig med en Mand, der ikke har dansk Indfødsret, mister sin danske Indfødsret, og naturligvis er Ophævelsen af denne Bestemmelse og den tilbagevirkende Kraft, denne Ophævelse faar ved § 8, 1ste Stykke, i Lovforslaget, et ubetinget Fremskridt. Det var jo dog ganske urimeligt, at en dansk Kvinde, der blev boende her i Landet og giftede sig med en Mand, der maaske var hjemløs og ikke havde Statsborgerret noget Sted, derved skulde miste sin danske Statsborgerret, og jeg kan derfor kun hilse med Tilfredshed, at man paa dette andet Hovedpunkt har ændret den gældende Indfødsretslovgivning.

Med Hensyn til Enkeltheder kan der vel være kritiske Indvendinger at gøre. Reglerne om den danske Kvinders Fortabelse af dansk Statsborgerret ved Ægteskab findes nu i den almindelige Regel i Lovforslagets § 5, hvorefter dansk Indfødsret fortabes af den, som bliver Statsborger i et andet Land, dog saaledes, at hvis vedkommende bor her i Riget, indtræder Tabet først, naar han flytter ud af Riget. Dette kan maaske i visse Tilfælde føre til mindre heldige Resultater. Lad os f. Eks. tænke os, at en dansk Kvinde gifter sig med en norsk Mand, der rejser til Tyskland, Frankrig eller et andet Land, paa Arbejde, Studium eller lignende; hun opvil da miste sin danske Indfødsret, og selv om hun senere tager Bopæl her i Landet, kan hun kun generhverve Indfødsretten ved Naturalisation. I Sverige er man, som det fremgaar af Bilaget til Lovforslaget, gaaet en anden Vej, idet man der har en Bestemmelse om, at kun, hvis man er blevet Statsborger i et andet Land og tager Bopæl i det Land, i hvilket man er blevet Statsborger, mister man sin svenske Statsborgerret derved, at man opgiver Bopæl i Sverige. Det vilde altsaa sige i det Eksempel, jeg nævnte med en dansk Kvinde, der gifter sig med en norsk Mand, at kun hvis hun tager Bopæl i Norge, mister hun sin danske Statsborgerret. Det vilde efter min Mening være rigtigere, om man var gaaet den Vej, som man er gaaet i Sverige, og da man jo, som den højtærede Minister nævnte, ikke ved dette Lovforslag har opnaaet nogen fuldstændig Retsenhed, vilde det, navnlig da man er gaaet denne Vej i Sverige, forekomme mig rimeligt, at man enedes om i hvert Fald paa